

4x4 Kenniscafé Watergoed, Valburg

Hoe ziet je ideale zondagochtend eruit? Nou, daarover zijn we het snel eens. Laten we beginnen om niet te vroeg uit bed te stappen, zo tegen de tijd dat de eerste zonnestralen hun licht speels door de gordijnen laten dwalen. Wie mazzel heeft krijgt ontbijt op bed, maar voor diegenen die niet gezegend zijn met een dergelijke service, is het zeker geen straf om rond een sierlijk gedekte tafel het morgenmaal te nuttigen. Op broodjes, eieren, koffie en sinaasappelsap is niet beknibbeld. Krantje erbij. Kortom, een heerlijk rustig begin van een mooie dag.

Och, je mag mag het best weten: ik ambieer graag ook zo'n dromerige zondagochtend. Geen haast. Bijkomen van de werkweek. Niks geen planning. Als alleenstaande kan ik ontbijt op bed wel vergeten natuurlijk, maar dat neemt niet weg dat ik voor mijzelf wel uitgebreid de tafel zou kunnen dekken om in alle rust te eten. Pas tegen tien, als de rest van het dorp hier zich langzaam uitrekt, geeuwt en ontwaakt, ga ik eens kijken wat er allemaal nog te doen is in en om het huis. Garage uitruimen, wasje draaien, gras maaien, dat soort dingen. Het woordje 'ambiëren' en geeft echter al aan dat de werkelijkheid er hier over het algemeen heel anders uitziet. Het ergste is nog dat ik daar zelf de oorzaak van ben.

Ik had namelijk zondag de 26e februari gewoon thuis kunnen blijven. Had. Maar nee, om vijf uur rammelt de wekker mij met veel kabaal wakker. Vijf uur! Dat zijn tijden die bij mijn werkweek horen, in plaats van in het weekend! En dat terwijl ik zelf die wekker gezet heb. Ik maak mijzelf echter wijs dat, om toch wat van de zondagsrust mee te pakken, ik beter vroeg op kan staan om dan kalmjes aan binnendoor naar Valburg te sturen, alwaar Harrie Schouten een zogeheten 4x4 Kenniscafé organiseert. Drie uurtjes rijden vanuit Friesland. De uitgebreide ontbijttafel moet dus plaatsmaken voor een dubbelgevouwen boterham met een gebakken ei ertussen gewurmd. Mijn 4x4 troeteldier, die de hele nacht buiten heeft gestaan, wordt ook wakker gemaakt door met de contactsleutel een jengelende startmotor te aciveren. Brullend komt er wat tot leven in het vooronder. Oprit af, linksaf slaan, het dorp uit. Geen hond op de weg. Dat maakt voor mij het rijden in het donker een stuk aangenamer, hoewel in het oosten de dageraad al zichtbaar is.

Mijn Overlander stuurt mij via de Nederlandse *Route Touristique* richting Steenwijk en Giethoorn. De toeristenpleister is leeg: geen toerist te zien, de bootjes en pramen liggen keurig op een rij langs de steiger, het water zo glad als een spiegel. Verder sturen naar Belt-Schutsloot en Zwartsluis. Het is fijn om vroeg zo kalm te rijden. In het vooronder snorren de vier cilindrs als de bekende naaimachine. Je ziet zo nog eens wat van de omgeving. In de verte steekt een ree over, om duidelijk te maken dat die driehoekige waarschuwborden er niet voor niets staan. Bij De Blauwe Hand zie ik mijn kans schoon om het ochtendgloren op de digitale plaat vast te leggen. Ik stuur een parkeerplaats op en voor ik het echt goed in de gaten heb zie ik wat voor mijn auto liggen. Vol in de remmen: de hele Jimny deint door de verhoging en altijd aan boord liggende lading naar voren als ik tot haar tot stilstand breng.

Ik heb in eerste instantie niet kunnen zien wát er nou op de weg lag, maar na een korte inspectie ónder Einhorn zie ik een hoed liggen. Een hoed! Behoed u voor overstekende hoeden zou ik haast zeggen. Omdat ik er niet vanuit ga dat dergelijke voorwerpen uit zichzelf oversteken, althans, ik heb geen waarschuwbord voor overstekende hoeden gezien, moet iemand dit hoofddekseel verloren hebben. Het 'kunstmatige aangereden wild' wordt in de auto gelegd, en langzaam gaat het verder zuidwaarts. Via Hasselt kom ik op de Veluwe terecht. Heel veel Veluwe. Aan het einde ervan ligt namelijk Arnhem en mijn navi heeft de onhebbelijke gewoonte om mij dwars door die stad heen te sturen. Ik kan instellen dat m'n Overlander hele steden kan overslaan, zodat je er keurig omheen gestuurd wordt, maar tijdens het invoeren van de benodigde gegevens is mij dat ontschoten.

Pas nadat ik geen trolleybus meer zie en ik de stadsjungle dus heb overleefd, zie ik ergens een bord

Valburg staan. We zijn er dus bijna. Enkele kilometers verderop ontwaar ik een parkeerterrein met uitsluitend terreinwagens, dus mijn Duitse navigatiestem hoeft haar 'Sie haben das Ziel erreicht' eigenlijk niet meer uit te spreken. Zoals de meesten parkeer ik ook mijn Einhorn achterstevoren, naast een nieuwere Jimny. Al op de parkeerplaats ontwaar ik bekende gezichten, maar pas bij binnenkomst in het restaurant zie ik hoeveel mensen hier op af zijn gekomen. Exacte tellingen heb ik niet gedaan, maar in de wandelgangen vang ik '140' op. Honderveertig!

Harrie's 4x4 Kenniscafé omvat een 11-tal korte presentaties en een buitendemonstratie, om verbinding te leggen tussen 4x4 reizigers die kennis willen vergaren, en specialisten die hun specifieke kennis willen delen. Na de opening door meester Harrie zelf, wordt het spits afgebeten door Rijkus Krabbendam. Hij neemt ons mee in de wereld van het 'schrijven met het licht', diafragma's, ISO-waarden en sluitertijden – oftewel het fotograferen met je smartphone onderweg. Enkele trucs pas ik tijdens de luchtpauze meteen toe door een model van een Land Rover zodanig vast te leggen dat het lijkt of je met een echte 4x4 te maken hebt.

Op plaats twee neemt 4x4 Sint Annaland het aanwijsstokje over. Pascal heeft het over daktenten en kampeeruitrustingen. Waar moet je op letten als je een dergelijke dak- of hoogslaper aanschaft, plus de voor- en nadelen van zowel de softshells als de hardshells, intussen gelardeed door schitterende foto's. Ik ontwaar een WildLand daktent die ik ook heb, al moet je je afvragen of het vervoeren van een dergelijk kampeermiddel op een trailer nog wel een daktent genoemd mag worden. De derde presentatie behelst de uitleg over lieren van Roan 4x4: die handige hulpmiddelen voor als je voortgang tijdelijk belemmerd is. Héb je überhaupt zo'n ding nodig als reiziger en zo ja, welke uitvoering dien je dan aan te schaffen? Kies je voor staalkabel of touw? De ponden en kilo's vliegen ons om de oren, maar terwijl ik dit schijf bedenk ik mij ineens: waarom niet in Newtons? Dat is toch de eenheid van kracht?

Bas van Bas4Cars neemt ons mee in het preventief onderhoud van ons 4x4 troeteldier. De wasstraten gaan gouden tijden tegemoet, want het eerste wat hij op het aljement brengt is het schoonmaken van je voertuig. Hij bedoelt dan ook écht schoon! Uit eigen ervaring weet ik dat dat een lastig klusje is: overal blijft wel een restje bagger zitten waar je slecht bij kunt. Laat vóór en na je reis je 4WD ook grondig checken is zijn tweede stelregel. In gedachten neem ik mij voor om Einhorn volgende week naar een 4WD specialist te brengen, hoewel mijn reizen zo kort zijn dat ik toe kan met twee keer per jaar mijn 4x4 te laten nazien.

De volgende presentatie vind plaats achter het buffet. Enig geduld is echter gevraagd, een lange wachtrij, die begint bij een bloedhete Brüno houtkachel, voert je langzaam naar de lekkernijen toe. Vanaf zilveren schalen lachen broodjes in allerlei vormen, maten en smaken mij tegemoet. Mijn zojuist geplaatste nepkiezen, die op een plaatje gemonteerd zijn, moeten dus aan het werk. De gebakken deegwaren kunnen worden voorzien van een heel scala aan beleg: van zalm tot ham en alles wat er tussen zit. Mijn overhaaste ontbijt wordt mooi gecompenseerd door *slow* te genieten van al dit lekkers. In mijn ooghoeken zie ik echter mensen en *masse* naar buiten vertrekken. Buiten wordt namelijk een lierdemonstratie gegeven, die ik ook niet wil missen. Keuzes, keuzes – stoicijns door blijven eten, of toch maar naar buiten?

Binnen wordt inmiddels alles weer in gereedheid gebracht voor de uitleg van Harrie Schouten, over waar je in Europa nog kunt terreinrijden en -reizen. Het wordt alras duidelijk dat ik het verkeerde vakantieland heb uitgezocht als het gaat over rijden over onverharde wegen: Duitsland kleurt rood op het scherm. Meer landen, zoals Oostenrijk en Zwitserland delen deze kleur. Meer naar het oosten liggen landen die meer offroadmogelijkheden bieden, alsmede ook Spanje, Portugal, Italië en Frankrijk. En laten we de linksrijders aan de overkant van de kleine haringvijver, zoals de Noordzee ook wel heet niet vergeten: er zijn daar ook nog legio mogelijkheden om te greenlanen.

Arno van Brakel neemt ons mee in het prepareren van je 4WD. Hoewel een 'standaard' 4x4 gemiddeld meer kan dan een conventionele personenwagen, is het slechts wachten tot je je kunststof bumper ergens aan gort rijdt. Zo kunnen in dat geval stalen bumpers een optie zijn: die kunnen veel meer hebben en kennen een gunstiger in- en uitloophoek. Ook kan een verhoging een wens zijn, waarbij iets meer bij komt kijken dan alleen de verhoging zelf. Je auto moet immers, ondanks preparaties in wat voor vorm ook, wel goed blijven rijden en niet dweilen over de weg. Vering, totaalgewicht van je auto, noem maar op, alles speelt hierbij een grote rol.

Omdat Vinni Borft van All Road Events niet aanwezig is, ziet Aundrey zich genoodzaakt de presentatie van het rijden via het roadbook op zich te nemen. Velen kennen het rijden via bolletje-pijltje wel, maar het blijkt wel dat er onder de verschillende aanbieders van dergelijke ritten er verschillen zijn qua uitvoering van het roadbook. Van de handgetekende plaatjes tot de moderne bol-pijl-afbeeldingen, compleet met allerlei details die er in de omgeving te vinden zijn. Anderen laten de afstanden tussen de plaatjes weg, wat weer als voordeel heeft dat je geen tripteller nodig hebt.

Martin de Keizer van 4x4 Landreiziger buigt zich over elektronische systemen voor in je overlandvoertuig. Over allerlei typen accu's tot het laden ervan met zonne-energie en alles wat daar tussen in zit. Ik zit nu met gespitste oren, want een dergelijk systeem heb ik thuis: een autoaccu die geladen wordt met een zonnepaneel, met op die accu een omvormer die van 12 Volt weer 230 Volt maakt. Dat systeem werkt, maar heeft nog kuren. Ik zal Martin eens bellen.

Alsof één Martin niet genoeg is, neemt Martin Brink het deel over 4x4 clubs en -terreinen voor zijn rekening. Mijn vroegere experimenten om met een 2WD voertuig tóch te kunnen greenlanen worden aangehaald, waarmee bewezen wordt dat men niet altijd peperdure systemen nodig heeft om een bepaalde hindernis te kunnen nemen. Improviseren is het sleutelwoord. Verenigingen en clubs kunnen je echter helpen om de nodige 4WD-kennis te vergaren. Sommige zijn strikt merkgebonden, anderen zijn wat soepeler wat het merk betreft.

Harrie is de hekkesluis van deze presentatiemarathon. Zijn onderwerp, namelijk GPS en haar toepassingen, ken ik redelijk goed – zij het als handheld GPS waarmee ik de eerste schuchtere stappen zette op het gebied van satellietnavigatie, tot de Garmin Overlander waar ik nu mee rijd. Apps die geïnstalleerd moeten worden op een telefoon of tablet heb ik niet, buiten Google Maps dan. Intussen begin ik als hoogsensitieve wat aan mijn grenzen te raken: 140 man is erg veel voor mij als eenvoudig mens. Ik sluip de presentatieruimte uit om even bij te tanken in het restaurant, maar het is alras duidelijk dat ik meer rust nodig heb. Ik besluit om eerder naar huis te rijden, nu ik nog redelijk zelf kan sturen. Het is nog licht en het lijkt erop dat ik voor donker thuis kan zijn. De Overlander krijgt andere informatie te verwerken: de snelste route naar huis. Nu nog even mijn kleine Einhorn op haar staart trappen, dan ben ik inderdaad voor donker weer thuis.